

Sygn. akt IV CSK 334/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko J. M.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 19 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Powód M. K. wniósł od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 listopada 2012 r., oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 29 lutego 2012 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko J. M. o ochronę dóbr osobistych, skargę kasacyjną, opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego: art. 272, 224 § 1 w zw. z art. 232, art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1, a także art. 382 k.p.c. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powód wyraził pogląd, że „przedmiotowa skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż zaskarżone orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może zostać osiągnięty jedynie przez powołanie i właściwe uzasadnienie istnienia wymienionych przesłanek, a rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje w wyniku oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wymienionym w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Skarżący wprawdzie powołał się na oczywistą zasadność skargi, a zatem na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., jednak nie uzasadnił twierdzenia o jej wystąpieniu stosowną argumentacją prawną zmierzającą do wykazania kwalifikowanego, ewidentnego naruszenia powołanych w skardze przepisów prawa, możliwego do stwierdzenia bez merytorycznej analizy zaskarżonego orzeczenia oraz podstaw skargi (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49, z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07 i z dnia 11 sierpnia 2011 r., IV CSK

163/11, niepubl.). Uzasadniając twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, powód uczynił to w sposób odpowiadający uzasadnieniu podstaw skargi, powtarzając część jej zarzutów wraz z ich uzasadnieniem, pomijając aspekt „oczywistej”, kwalifikowanej jej zasadności, która jest kategorią zasadniczo różną od zwykłej zasadności skargi. Ocena wniosku ujętego w taki sposób wymagałaby przeprowadzenia szerszej analizy sprawy pod kątem powołanych w skardze zarzutów, co na obecnym etapie postępowania byłoby niedopuszczalne i stałoby w sprzeczności z istotą powołanej przesłanki.

Należy dodać, że zarzuty, na które skarżący powołał się w skardze dla uzasadnienia twierdzenia o jej oczywistej zasadności, w głównej mierze dotyczą wadliwego sposobu uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, skuteczność zaś tego rodzaju zarzutów jest znacznie ograniczona i zależy od wykazania, że uzasadnienie nie poddaje się kontroli kasacyjnej (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 2012 r., III CSK 252/11, niepubl. i powołane tam orzecznictwo). Odwołanie się do takich zarzutów w celu wykazania przesłanki przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. może okazać się skuteczne jedynie wyjątkowo, lecz w skardze tak ważkiej argumentacji nie powołano.

Wobec niewykazania przesłanki, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

aw

jw